

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er rigtigt, når hr. Kent Kirk siger, at man ikke skal strø om sig med vetoer. Man skal ikke bare bruge dette instrument, som er et meget alvorligt instrument og et skarpt våben, i tide og utide. Det synes jeg er en hel rigtig indstilling.

Men så synes jeg til gengæld, det er at sætte ministeren i en fuldstændig umulig situation, når man binder hans hænder på ryggen og siger til ham, at der kun er én af to ting, han kan gøre, enten at udsætte beslutningen eller stemme imod. Ingen forhandlingsrum, ingen mulighed for at få nogen som helst opblødning. Det vil sige, at ministeren bliver sendt ned til ministerrådsmøde med et fuldstændig bundet mandat, og det ligner jo ikke Det Konservative Folkeparti. Sådan kender vi dem normalt ikke. De plejer at være konstruktive og resultatorienterede, når vi arbejder i Europaudvalget, men det har ikke været tilfældet i denne sag.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Nej, det handlede ikke om, at vi skulle fastlægge et ja eller et nej til et forhandlingsresultat. Det handlede om, at De Konservative ønskede, at der skulle siges nej til at forhandle, og der skete jo det, at da De Konservative gennemtvang den holdning, fik de øvrige lande det også at vide, og hvem tager et lands forhandlede alvorligt, når man på forhånd ved, at dette land stemmer nej uanset forhandlingsresultatet? Vi ønskede at give ministeren mulighed for at forhandle og opnå et bedre resultat end det, der blev tilfældet. Vi kunne ikke på forhånd sige, om der skulle stemmes ja eller nej, for det afhæng for vores vedkommende af forhandlingsresultatet; men De Konservative tvang et nej til realitetsforhandlinger igennem, og det var ikke særlig klogt.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen og derefter hr. Kent Kirk til at svare på de første tre bemærkninger. Så er der i øvrigt skrevet fru Annette Just, hr. Kristen Touborg og hr. Kristian Thulesen Dahl op til næste omgang, så hr. Kent Kirk til at svare de tre og så fru Bodil Thrane. Vi tager nogle omgange.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det punkt, hvor Det Konservative Folkeparti og Enhedslisten ikke var enige i denne sag, var spørgsmålet om brug af vetoet, og jeg kan forstå på hr. Kent Kirk, at han ikke synes, det er berettiget at bruge vetoet i denne sag.

Jeg vil gerne spørge hr. Kent Kirk: Er det ikke sådan, at netop med hensyn til spørgsmålet om bevaring af rødspætter må man kunne sige, at dette er af vital interesse for Danmark? Jeg kan næsten ikke forestille mig noget, der kunne være mere væsentligt end at sikre dyrelivet og de ressourcer, vi skal leve af i fremtiden, så derfor må jeg spørge: Hvis man ikke skal bruge vetoet i et sådant spørgsmål, hvornår skal man så bruge den? Det vil jeg godt spørge om, for jeg synes, det var dér, kæden sprang af til sidst, hvor vi havde en mulighed for at skabe et flertal, der kunne pålægge regeringen at nedlægge veto.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Første del af mit svar skal være til både fru Elisabeth Arnold og hr. Ove Fich. Det er jo ikke Folketinget, der binder regeringens hænder på ryggen, det er da regeringen, der kommer i Europaudvalget og formulerer, hvilket mandat den søger, og det var også tilfældet her. Ministeren kom i Europaudvalget, og vi sagde nej til det mandat, fordi vi ikke ville være med til at sætte mindstemålet ned til 22 cm og ikke ville acceptere, at man kunne bruge 80 mm-grej i rødspættefiskeriet. Det sagde vi nej til, og så kom ministeren igen til Europaudvalget, og vi accepterede, at der kunne indkaldes til et nyt møde, og til det formulerede ministeren et andet mandat. Det er ikke os, der skal formulere hans mandat.

Ministeren kunne være kommet til os i Europaudvalget og have sagt: Vi tager ned og arbejder for, at de 22 cm ikke bør gælde i rødspættefiskeriet, vi tager ned og arbejder for, at de 80 mm ikke bliver gennemført, og i den sidste ende vil vi stemme nej, hvis situationen tilsiger det. Men det eneste, ministeren sagde, var, at man ville stemme nej, hvis det var sådan, at kassen blev flyttet op til 560 nord, og ministeren foreslog Europaudvalget, at man skulle udskyde behandlingen. Det var det, der rent faktisk skete, og det sagde Europaudvalget ja til. Jeg håber ikke, det er nogen, der er i tvivl om, at